

allerede er en hel Række Kommuner, der uden nogen Opfordring have begyndt at forbedre Lærernes Kaar. Det gælder naturligvis i første Række Købstæderne, men det har dog ogsaa vist sig, at enkelte Landkommuner have begyndt derpaa. Det er min Overbevisning, at hvis Sagen fik et kraftigt Stød fremad her inde fra Rigsdagen, og særlig hvis der samtidig med, at et saadant Forslag blev vedtaget, udgik en almindelig Opfordring til samtlige Kommuner her i Landet om at forbedre deres Læreres Kaar, vilde det blive taget til Følge. Jeg tror, at naar først een Kommune begyndte, vilde det gode Eksempel virke tilskyndende paa de andre, og jeg tror, at man ad denne Vej meget godt kunde komme til at hjælpe alle Danmarks Lærere indenfor Folkeskolen. Jeg vil derfor paa det varmeste anbefale dette Forslag. Hvorledes man end ser paa denne Sag, maa man indrømme, at det er et Forslag, som vil afhjælpe en virkelig, dyb Trang.

Martin Madsen Halsted: Der er nogle Forslag, jeg vil omtale, fordi min Stilling dér er afvigende fra Flertallets. Ellers har jeg valgt den Fremgangsmaade, at hvor jeg har været enig med Flertallet, og hvor den ærede Ordfører har motiveret Stillingen saaledes, at jeg kan tiltræde Begrundelsen, tager jeg ikke Ordet.

Det ene Forslag vedrører § 26 og findes under Nr. 146, hvor der foreslaas en Bevilling til at opstille en Pendant til det Gravkammer, der er opstillet i Gaarden til Prinsens Palæ. Min Grund til at modsætte mig dette Forslag er, at jeg finder det urigtigt at opstille imiterede Sager i et Museum, der udelukkende bestaar af originale Genstande. Jeg skønner heller ikke, at fordi man opstiller det virkelige Gravkammer i Museets Gaard, hvilket i øvrigt er imod Museumsdirektørens Opfattelse, men blev nødvendigt, fordi man ikke paa anden Maade kunde frede det — det hører hjemme paa Hardenberg paa Lolland —, man derfor nødvendigvis maa have en Pendant dertil. Jeg foretrækker, at man ikke faar en saadan Pendant, idet man derved bliver fri for at gaa med til at indføre Imitationer mellem vore originale Museumsgenstande. Det var det ene Punkt.

Det andet Punkt, jeg flygtigt skal berøre, skønt Omtalen for øvrigt er foregaaet saaledes fra de ærede Talere, der have haft Ordet, at jeg godt kunde akkvi-

escere derved, er Forslaget under Nr. 142. Det angaar den foreslaaede Bevilling til Underofficerers Ophold paa Højskoler, en Sag, jeg som gammel Højskoleelev og gammel militær mener at kunne se fra begge Sider, og som jeg netop derfor ikke vil undlade at anbefale paa det varmeste. Jeg ser ganske bort fra den sidste ærede Talers mange Bemærkninger om „den bløde Hat“ og „Sabelen“, dem tror jeg, man roligt kan lade ligge. Jeg vil derimod se paa Hovedsagen, og det er den, at disse Underofficerer faa Lejlighed til at lære noget, som kan højne deres Horizont og lære, hvad der er det vigtigste af alt: at komme i uhindret Forbindelse med Befolkningen paa et Sted, hvor den bevæger sig frit paa sine Enemærker. Jeg tror, det er en saare nyttig Foranstaltning, og hvis jeg skulde sige noget imod den, skulde det være en Anke over, at man ikke alt for Aar tilbage har iværksat den. Der er enkelte Underofficerer, der have besøgt Højskolerne og have gjort det paa egen Bekostning, idet de dog i Regelen — i alt Fald der, hvor jeg er kendt med Forholdet — have faaet Orlov det halve Aar og altsaa ved Hjælp af deres Løn have kunnet foretage dette Ophold. Jeg har selv haft en af disse Underofficerer en Aarrække. Der var den Gang mange, der mente, at det neppe vilde være til Gavn for en saadan Mands Udvikling at komme et saadant Sted, men jeg tør dristigt paastaa, at Opholdet har været i usædvanlig Grad gavnligt for ham og alle dem, han kom i Berøring med, og det var ikke faa, da han kom til at indtage en indflydelsesrig Stilling i Regimentets Underofficerskorps. Det er en af de faa personlige Erfaringer, jeg har om denne Sag. Skal jeg skønne i Almindelighed derom, skønner jeg ikke bedre, end at det er en saare fornuftig Foranstaltning, man her søger at iværksætte. Jeg deler ganske den Opfattelse, der er udtalt af to ærede foregaaende Talere, at det ikke gaar an at sende vedkommende ud i store Flokke paa samme Skole. De vilde da let fristes til at slutte sig indbyrdes sammen i Stedet for at leve sammen med de andre Kammerater, hvilket fortrinvis var det, som skulde opnaas. Af den Grund bør der helst komme nogle faa paa hver Skole. Der er ikke bestemt noget Antal, men det Tal, som er blevet nævnt, er saastort, at jeg ikke tror, der kan undværes saa mange paa en Vinter. Jeg vilde heller ikke anse det for praktisk, jeg vilde tro,